

Újpest-Belsőváros

2006. 04. 09.
Virágvasárnap

Becker Norbert
legátus, V. é. teol.

KIRÁLYOD JÖN HOZZÁD...

Olvasandó (lectio): Zsolt 118
Heidelbergi Káté*: XIV. ÚRNAP
(*Olvasható a szolgálat végén)

Alapige (textus): Mt 21,1-10

Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus elküldött két tanítványt, és ezt mondta nekik: „Menjetek az előttek fekvő faluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt: oldjátok el, és vezessétek hozzám. Ha valaki szól nektek valamit, mondjátok meg, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat.” Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta mondása: „Mondjátok meg Sion leányának: Íme, királyod jön hozzád, szelíden és számaron ülve, igavonó állat csikóján.” A tanítványok elmentek, és úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik: odavezették a szamarat a csikójával együtt, ráterítették felsőruhájukat, Jézus pedig ráült. A sokaság legnagyobb része az útra terítette felsőruháját, mások ágakat vagdaltak a fákról, és az útra szórták. Az előtte és utána menő sokaság pedig ezt kiáltotta: „Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban.” Amint beért Jeruzsálembe, felbolydult az egész város, és ezt kérdezték: „Ki ez?” A sokaság ezt mondta: „Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta.”

Imádkozzunk!

Szeretnénk Téged dicsőíteni és magasztalni, Úr Istenünk, hogy valóban az idők teljességében elküldted értünk erre a földre Jézus Krisztust. Köszönjük, hogy Őbenne és Ővele találkozási lehetőségünk ma is arra, hogy megváltozzék mindaz, ami körülvesz bennünket, hogy megváltozzék a mi életünk. Így arra szeretnénk Téged kérni, Édesatyánk, hogy ne azt nézd, hogy mi mennyire sok mindenben nem úgy állunk ezen a héten sem, ahogyan kellett volna, ne a vétkeinkre tekintsz, hanem arra kérünk, hogy könyörülj rajtunk! Tisztíts meg, Uram, bennünket minden alkalmatlanságunktól, minden méltatlanságunktól, minden olyan bűntől, ami körülvesz bennünket, vagy éppen amiben elbuktunk. Kérünk: vedd el ezeket tőlünk, mindannyiunktól, hogy tudjunk odafigyelni arra a halk és szelíd szóra, a Te hangodra! Arra kérünk, hogy Te Magad légy az, Aki kimondod felettünk: „Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekedtek!” Köszönjük, hogy Te ezzel a szeretettel jössz most is hozzánk. Köszönjük, hogy ezzel a szeretettel hajolsz és üzensz mindannyiunknak, hogy megbocsáttattak bűneink, eredjünk el, és többé ne vétkezzünk. Kérünk Urunk a Te áldásoddal így légy most itt, ezen az istentiszteleten. Így szólj hozzánk a Te Lelked által, és nyisd meg előttünk a Te Igédet!

Ámen.

Igehirdetés

Ma, ha meghalljuk azt a szót, hogy „királyság”, talán elmosolyodunk. Esetleg eszünkbe jut a középkor, vagy éppen az utolsó magyar király, IV. Károly, s legyintünk, s azt mondjuk, hogy ez már egy letűnt kor és letűnt államforma. Pedig Isten országának ma is ez az államformája! Mivel Jézus Krisztus Király! Mégpedig egészen másfajta király, mint amire a „király” vagy „királyság” szó alatt gondolunk.

Indonéziában történt nem olyan nagyon régen – egy „Mártírok Hangja” c. missziós újságban olvastam –, hogy ez a más királyság még ma is nagyon sokaknak az életébe kerül. Indonéziában történt, hogy egy kis missziói gyülekezet lelkipásztora hűségesen végezte családjával a szolgálatot egy kis faluban. Tudjuk Indonéziáról, hogy nagyrészt iszlám többségű ország, s elég sok köztük a terrorista. Egy ilyen csapat érkezett ebbe a faluba is, mivel megtudták, hogy itt erősen folyik a térítés, a misszió, és Jézus királyságába hív ez az ember. Annyira felbosszantotta az egyik ilyen terroristát, hogy megszervezték: elmentek egy csapattal, megfogták a lelkipásztort, a családját és a gyülekezet vezetőit. A lelkipásztor egyik kislányát kiragadták a családból, maga mellé vette ez a szakadár. Beterelték a népet a templomba, és rájuk gyújtották a templomot. Ez volt kiírva a templomra, hogy: „JÉZUS KIRÁLYSÁG TEMPLOMA”. Ez volt a neve is. S akkor, amikor égett a templom, akkor azt kérdezte – odafordulván a kamasz fiatal kislányhoz – ez a

muzulmán szakadár: „Na, hol van a te Jézus Királyod?” S ekkor a kislány – megszólalni nem nagyon tudott – csak a szívére mutatott, s azt mondta, hogy „ott!” Azt gondolom, hogy (ez egy megtörtént történet, engem is nagyon megérintett, amikor olvastam) mi európai keresztyének nagyon sokszor elfelejtkezünk erről.

Ma virágvasárnap van. Valóban emlékeznünk kell arra, hogy Jézus Krisztus hogyan is vonult be Jeruzsálembe? Talán ennél sokkal többre is gondolhatnánk. Talán lehetnénk annyival merészebbek is, hogy nemcsak belegondolunk ebbe, hanem hagyjuk, hogy az üzenet egészen közel jöjjön a szívünkhöz, hogy bennünk is ez a Jézus Király uralkodhasson, mint ahogy annak a kislánynak a szívében.

1 Ha közelebb megyünk az Igénkhez, az első kérdés, amivel szembesülnünk kell, hogy **hogyan is jön Jézus Jeruzsálem felé?** Hogyan jön Jézus?

Hát bizony nem úgy, ahogyan egy király szokott jönni!

Annak idején – talán a Testvérek még emlékeznek rá – itt volt II. Erzsébet, Anglia királynője. Akkor éppen szakács szakmunkásként tanultam, és történetesen az Ecseri úton ment el a limuzinja. Emlékszem rá, hogy mondtam a tanárnőnek: „Csak egy percre hadd mehessek oda az ablakhoz, hogy láthassak egy igazi királynőt”. De Jézus nem ilyen! Ő nem limuzinnal, nem gazdag pompával és hatalommal, nem erővel és erőszakkal, hanem ahogy az Írás is mondja: „*Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel!* – mondja a Seregek URa...” (Zak. 4.6) Valami egészen más Királyként vonul be Jeruzsálembe.

A zsidó emberek számára rendkívül kifejező az a sok-sok kép, amit Máté evangélista használ, s az a sok-sok kép, amire visszaemlékeztet. Ezek közt az első, hogy Jézus szól a tanítványainak, hogy menjenek el a közeli városba. Ott találni fognak egy szamarat, annak csikóját, s hozzák el Neki. A tanítványok talán sejtették, hogy miért hozatja ezt a szamárcsikót Jézus. Nyilván tudták, hogy be fog vonulni Jeruzsálembe. Talán nem is gondolkodtak – nyilván nekik sem Zakariás próféta jutott az eszükbe elsőre, s nem is Ézsaiás –, hanem azt kérdezték magukban, hogy miért éppen egy szamárcsikó? Hiszen Jézus király akart lenni Jeruzsálemben! Hát akkor minimum fehér ló! Majd szól az embereknek, hogy fegyverezzük őket fel, és akkor megyünk, és akkor létrehozuk az Izraeli Királyságot, ahogy azt kell. A tanítványok nem értik, de engedelmeskednek. Elmennek, eloldják a két állatot, s elhozzák Jézusnak. Ez is egy döbbenetes dolog, de itt van az első üzenet elrejtve: Jézus azt mondja, hogyha kérdezik, kinek kell, mondjátok azt, hogy „Az Úrnak van szüksége rá!” és így az a szamár felnemesül. Mert az Úrnak van szüksége rá! Annak, hogy Jézus majd egy ilyen szamárcsikón vonul be Jeruzsálembe, az a képbeli üzenete is van, az a nagy örömteli üzenete is van, hogy végre egy olyan Király jön Jeruzsálembe, Aki nem hatalmat, nem királyi földi hatalmat, politikai hatalmat akar, hanem valami egészen mást szeretne.

Most menjünk egészen közel a képhez! Hogyan is jön Jézus? Mi jellemzi Őt? Alázat! Szelíd szeretet! És nyilván az, mivel tudta, hogy mi fog vele történni Jeruzsálemben! Ezzel a céllal ment oda! Tudta, hogy azok az emberek, akik az út

mentén kiabálják, hogy „Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, Aki jön az Úrnak nevében!”, tudta, hogy ez a sokaság pár nappal később azt fogja majd kiabálni, hogy „Barabás”, s kicsit később pedig azt, hogy „feszítsd meg!”. És fokozhatnánk még azzal, hogy a kereszttel pedig azt kiabálják, hogy „...*ha Isten Fia vagy, és szállj le a keresztről!*” (Mt 27,40; Mk 15,30)

És itt jutunk el a példaként említett kislány szívéhez, mert ő tudta, hogy Jézus ezt mind vállalja! És vállalta! Ő tudta, hogy mi történt virágvasárnap. És mi, európai keresztyének úgy el tudjuk felejteni! Hogy Jézus a maga szelíd szeretetével, a maga szelíd megjelenésével jön, hogyan megváltsa az embert! Megváltson mindannyiunkat.

2 A „hogyan” után a másik kérdés, ami előjött bennem a prédikációra való készülésközben az az volt, hogy mi módon fogadja Őt a sokaság? Mert valóban nagy kérdés ez ma is: mi módon fogadja Őt a sokaság, mi módon fogadjuk Őt mi, magunk?

Talán megtörtént már az életünkben, hogy bevonulhatott oda Jézus Krisztus dicsőséges Királyként. Talán már megtértünk, elfogadtuk Őt. De vajon tudunk-e azzal szembesülni, hogy hányszor mondtuk ki azt, amit Jeruzsálem népe is kimondott? Hogy hányszor váltottunk már mi is köpönyeget?! Hányszor mondtuk azt az egyik percben, hogy „Hozsánna a Dávid Fiának”, a másik percben pedig inkább választottuk a Barabást, mert az volt a kényelmesebb számunkra.

Ha ez az egész feszültség feloldódik, az majd nagypéntek lesz! És a kereszten Jézus válasza ránk, emberekre: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek”

Mi módon fogadja Őt a sokaság? Talán sokan voltak ott, a tömegben, akik hallották Lázár feltámasztásának hírére, az utolsó nagy messiási jelet. Voltak ott kíváncsiskodók, bámészkodók, akik talán nem is értették, hogy miről van szó. S az a döbbenetes, hogy őértük is mondja Jézus az a mondatot nagypénteken.

Úgy gondolom, és az ebből az Igéből is világos, hogy a tanítványok valóban arra készülnek, hogy Jézus valami újat hoz, királyságot hoz. Tulajdonképpen ez is a képszerűséghez tartozik, hogy odadobálják elé a pálmaágakat, a felsőruhájukat tiszteletük és megbecsülésük jegyében.

És ha megvizsgáljuk ezt a történetet még alaposabban, akkor azt kérdezhetjük, hogy a mi életünkből vajon hova tűntek ezek? Mi vajon hogyan fogadjuk Jézust? Vajon hogyan fogadjuk az Isten szavát?

Bennük ott volt az a szó, mely jellemezte, hogy „tisztelet”. Ott volt a más megbecsülése. Ott volt az, hogy látták Jézust annak, Aki: az Istentől küldött Messiásnak, a szabadító Királynak. Mi vajon mit látunk mindebből?

Döbbenetes, hogy a sokaság, akik ott voltak, talán ők is úgy gondolkodtak, hogy „Na, most megtörténik, amire régen vártunk”. Akár tanítvány legyen az, akár a nép tagja. Most valóban, Jézus helyreállítja a királyságot!

Igen, de Ő egy egészen más királyságot fog helyreállítani, mint amire ott gondoltak! A lélek királyságát! A szívek királyságát! Mert Jézus nem azért jött, és ma sem azért jön, hogy nekünk valami földivel, valami világgal, valami különleges

dologgal mutassa meg a maga Királyságát számunkra, hanem azért, hogy a szívünket vegye birtokba.

Sokan úgy gondolják, hogy a megtérés annyiból áll, hogy megvallom bűneimet Jézus Krisztusnak, és elfogadom az Úr bocsánatát. Ez csak egy része a megtérésnek! Az új élet, az újjászületett élet ott kezdődik, amikor valaki rábízza erre a Királyra, erre a mennyei Királyra az életének uralmát. Ezt úgy nevezik a teológiában, a dogmatikában, hogy „uralom átadás”. Enélkül nincs keresztyén élet. Enélkül nincs krisztusi élet. Enélkül nincs örömteli virágvasárnap. Mert máskülönben csak félreértjük Jézust, és esetleg oda is eljutunk, hogy csalódunk a magunk által *faragott* Jézusban. És ki kell mondanunk, hogy meg kell térnünk ebből!

Nagyon sok ember ma sem hajlandó Jézust annak látni, Aki: ennek a más Királynak, ennek a valóságos Királynak, a lelkek Királyának. Az a csodálatos Krisztusban, hogy Ő nem azért jött, hogy ígéretekkel kecsegtessen bennünket. Nem azért jött, hogy becsapja a mi szívünket, hanem hogy valóságos megoldást adjon, hogy valóságosan megszabadítson. Mert a „messiás” szó, ha átfordítjuk héberből magyarra, „szabadító”-t jelent. És ez a szabadítás nem csak egyszeri alkalomra szól, Testvérem. Jézus nem csak egyszer akar bevonulni a mi Jeruzsálemünkbe, a mi életünkbe, hanem sokszor. Sokszor szeretné megtenni! Nagyon örül az Úr, amikor a mi szívünk nyitva van. Mert a virágvasárnap egy nagy felkiáltójel a Szentírásban. A virágvasárnapal kezdődik tulajdonképpen a passió-történet. Örömmel kezdődik a passió-történet, hogy itt van Jézus.

Mi vajon tudunk-e örülni annak, hogy újra itt van közöttünk Jézus? Tudunk-e örülni annak, hogy Ő egészen más Király, mint amilyent a tanítványok vagy a nép várt? Vagy éppen mi vártunk? És annak, hogy a mi életünk holnap is ugyanennek a Királynak örvendezhet, akármi történjék is? Mert ez a keresztyénség ereje, hogy Jézus Krisztus itt van. Itt van most is, legyünk akár betegségben vagy egészségben, nyomorúságban, vagy éppen lelki vakságban, vagy akármilyen bűnben. Itt van Jézus, és a keze ki van nyújtva felénk. És Ő jön csöndben, alázatosan...

Két dolog közül választhatunk. Szoktam mondani a hittanosaimnak, hogy a Biblia az egyik embernek az élet Könyve, a másik embernek a halál könyve. Az egyik embernek a keresztyén életet jelenti, a másiknak az örök kárhozatot. Úgy gondolom: nagyon komolyan kell venni, hogyha Jézus kimondta ránk az „Igen”-t ott, a keresztyénen, ha Jézus kimondta azt, hogy „Szeretlek téged”, akkor nekünk nem lehet más válaszunk, csak az, hogy „Igen, Uram!”. Vagy ahogy Tamásnak, hogy „*Én Uram és én Istenem!*”. (Jn 20,28) „*Mert valóban úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (Jn. 3.16).

3 A harmadik dolog, amiről szeretnék még szólni, hogy **miért éppen Jeruzsálem?** Miért éppen ide, ebbe a városba kellett bevonulnia Jézusnak? Mi a célja ezzel?

Mondhatnánk, hogy ez nyilvánvaló, hiszen tanultuk a gyermek-istentiszteleten, vagy akár konfirmációra készülve, hogy miért éppen Jeruzsálem. De ha

megmaradunk egy igeszakasznak csak a felületénél, és nem ásunk le mélyebbre, akkor nem is találjuk meg a kincset.

Hát nézzük meg, hogy miért? Miért éppen Jeruzsálem?

► Mert erről beszél az Ószövetség. Erről beszélnek a próféciák. Ez az első.

► A második: mert itt van a templom. Itt van a szentély, a Szentek Szentje, ami az akkori zsidó emberek számára Isten kijelentésének a helye volt. És – emlékezzünk csak: hogyan folytatódik a virágvasárnap? Mit csinál ezután Jézus? Megtisztítja a templomot, az Ő Atyjának a házát! Mert – már utaltam rá a prédikáció elején – Jézus valóban ezért jön, hogy Jeruzsálemnek a szívére beszéljen, és megtisztítsa. És ezért jön hozzánk is ma Jézus!

► Harmadszorra pedig: Jeruzsálem Dávid városa is. Ő pedig Dávidnak valóságos magva is, ahogy olvassuk a Heidelbergi Kátéban, vagyis jog szerinti uralkodóként jön Jézus.

De nézzünk vissza erre a képre: számarcsikó, leterített ruhák, ünneplő sokaság. Nem megszokott király-fogadási kép.

► És a negyedik pedig, amit fontos megemlíteni, hogy ekkor Júda provinciának volt a legfontosabb városa, mondhatni: fővárosa Jeruzsálem. Ha felidézzük a Bibliáról tanultakat, az Ószövetséget, a nehéz időkben rendre itt szólalt meg Jeremiás és a többi próféta. Itt szólaltak meg, és mondták el, hogy térjenek meg az Úrhoz. Tehát Jeruzsálem a próféta kijelentés helye is!

Ha összeszedjük ezekből a lényegét, akkor azt mondhatjuk, hogy Jézus úgy vonult be Jeruzsálembe, mint Aki Király, mint Aki Főpap, és mint Aki Próféta. Ezt úgy nevezzük a teológiában, hogy ez a hármastiszt, Jézus hármastisztje.

Úgy gondolom, hogy ennek is óriási üzenete van a mi számunkra ma. Hogy nekünk olyan Királyunk van, Aki meg tud indulni a mi gyarlóságainkon... Akiben van irgalom és bocsánat, Aki tud elengedni, Aki tudja nem felhánytorgatni a múltat. Aki tud nekünk valóban megbocsátani, s Aki meg tud bennünket tanítani ugyanerre a szeretetre. Aki ily módon bennünket, embereket meg tud tanítani, hogy odaforduljunk a másikhöz. Oda tudjunk fordulni az ellenségünkhöz, és tudjuk őt szeretni, az Isten szeretetével.

A virágvasárnap üzenetei között ez is ott kell, hogy legyen a mi számunkra.

Azt gondolom, hogy nagyon nagy bajban vagyunk ma. Olyan sokszor a külsőségek – a pénz, a hatalom, a csillogás, a világ, a plázák – azt mutatják, hogy ez az élet. Ez hamisság, ez nem így van! Céllá tesznek olyan dolgokat ma az emberek, amik csak eszközök az élethez. A legnagyobb szomorúságunk ma – azt kell, hogy mondjuk –, hogy valahol a keresztyénség is elvesztette azt a virágvasárnapi lendületet, azt a húsvéti és pünkösdi lelkületet, ami pedig nagyon fontos lenne. Mert ma a hittanosaim is azzal szembesülnek a világi iskolában, hogy jönnek utána oda, és mondják, hogy „Norbi, most is úgy settenkedtem ki, hogy eljöhessek hittanra”. Szégyellik, hogy ők hittanra járnak. Szégyellik, hogy ők keresztyének. Mert ők még kicsik, és őket be lehet csapni.

Vajon mi hogyan gondolkodunk ezekről? Hogyan viszonyulunk Jézus Királyhoz? Hogy viszonyulunk az Isten országának Királyához? Fel tudom-e

vállalni, hogy én az Övé vagyok? Merem-e elmondani? Hiszen Ő Király! Miért kell nekünk félni? Miért kellene nekünk szégyellni Őt mások előtt? Miért kellene nekünk pironkodnunk azért, hogy mi Őt szolgáljuk?

Testvérek! A legfantasztikusabb élményemet szeretném elmondani, amit átéltem. Amikor szakmunkásvizsgára készültem szakácsként, az utolsó napon feljöttem a nyári táborunkból, mert ott készültem a szakmunkásvizsgára, de már nem nagyon volt erőm tanulni. Lefeküdtem aludni, és másnap reggel, amikor felkeltem, elővettem a napi Igét. Mielőtt elolvastam volna, imádkoztam, és mondtam az Úr Jézusnak: „Uram! Én nagyon megérdemelném, hogy megbukjam. És azt is megérdemelném, hogy így elveszen az életem. De köszönöm, hogy Te nekem vagy!” Az aznap reggeli Ige az volt, hogy „*Akinek van, annak adatik, és az bővölködik*” (Mt 13,12). S akkor mondtam az Úrnak, hogy „Uram, köszönöm”, és annyira felszabadultam, hogy örömmel, vidáman mentem vizsgázni. Énekeltem a villamoson. Talán kicsit furcsa, de ezt tettem: dicsértem Istent. Ott a villamoson is egy kicsit furcsán néztek rám az emberek. Ami a lényeges, hogy felszabadult örömmel mentem be. Mikor beértem a vizsgázóhelyre, ott álltak a többiek, remegve, hogy ki megy be elsőnek. Fogtak, és belöktek engem: „Te úgymint keresztyén vagy, menj előre!” Testvérek! Ott megtapasztaltam a Tőle kapott erőt. Minden tételhúzás előtt imádkoztam, kimentem, elmondtam a tételt... és újra így a többinél. Amikor jött a névsor, felolvasták a jegyeimet, és mindegyik „jeles” volt. Nem én voltam! Hanem Jézus! Mert a kevés is ezerré nő, a kicsi is hatalmas néppé, ha komolyan vesszük az Isten Igéjét.

Ha komolyan vesszük az Isten szavát, akkor nincs mitől és kitől félnünk! Ha komolyan vesszük a virágvasárnap üzenetét, hogy milyen Királyunk van nekünk, akkor azt gondolom, hogy nem kell szégyenkezünk. Mert a mi Királyunk nem elnyom bennünket, nem ránk erőszakolja a maga akaratát, a mi Királyunk nem ilyen! Hanem: szelíd és alázatos, aki samárcsikón jött Jeruzsálembe. Mert Ő valóban szerető Isten. Mert Ő valóban át akarja formálni a szívünket, és bátrakká akar bennünket tenni, hogy végre legyen erőnk megszólalni.

És ez nem csak nekünk, lelkészeknek a dolgunk, hanem mindannyiunké. Hogy elmenjünk, és elmondjuk a szomszédainknak, a barátainknak, hogy él Jézus. Hogy van egy jobb élet. Hogy van egy újabb élet, ami már nem olyan, mint a régi. Hogy lehet másképpen is élni, mint kincseket gyűjtögetve, pénzt, hatalmat, amit ellophatnak, elvehetnek. Lehet gyűjteni mennyei kincseket!

Nem olyan régen hallottam egy prédikációt, s nekem nagyon megtetszett a prédikációban egy kép. Azt mondta a lelkész, hogy „Testvérek! A koporsón nincs csomagtartó. Mi nem tudunk magukkal vinni semmit. Csak egy dolgot: ami a lelkünkben van, mi a szívünkben van. Azokat az életeteket, családtagjainkat és embereket, akik felé tudott minket használni az Úr. Akik felé tudtunk az Isten szeretetével szeretni.”

Ez a virágvasárnap evangéliuma, hogy Jézus azért vonul be Jeruzsálembe, azért jön annyira közel az emberhez, és azért hal meg majd a kereszten, és támad fel, hogy mi, emberek ne maradjunk alkalmatlanok a szeretetre, hanem tudjunk szívtől szívig, hitben újra szeretni.

Kívánom a Testvéreknek, hogy ilyen virágvasárnapjuk legyen! Hogy ilyen életük lehessen, ahol Krisztus mint Király tud uralkodni. És akkor meg fogják tapasztalni, hogy mekkora erő, mekkora szeretet, és mekkora Istentől jövő lelki áldás az, hogy itt van velem, hogy jó Vele!

Ámen.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk Téged, Jézus Krisztus azért, hogy Te annak idején nemcsak Jeruzsálembé vonultál be, nemcsak azon a városon szánakoztál, s nemcsak azért a városért haltál meg ott, a kereszten, hanem miértünk is. Köszönjük, hogy a Te halk és szelíd hangoddal most is eljöttél közénk....

(Vége a kazettának)

Ámen.

Hangfelvételtől lejegyezve.

HEIDELBERGI KÁTÉ XIV. ÚRNAPJA

35. Mit tesz az, hogy "fogantaték Szentlélektől, születék szűz Máriától?"

Azt, hogy Isten örök Fia, aki igaz és örök Isten és az marad. Szűz Máriának testéből és véréből a Szentlélek munkája által valóságos emberi természetet öltött magára – avégett, hogy Dávidnak valóságos magva is legyen, aki atyjafiaihoz mindenben hasonlatos, kivéve a bűnt.

(Jn 1,1; 14; Róm 1,4; Gal 4,4; Fil 2,6; Róm 9,5; Zsolt 102,26-28; Jer 3,26; ApCsel 20,28; Zsid 1,10-12; Gal 4,4; Ézs 7,14; Mt 1,18; Lk 1,35; 1Tim 2,5; 1Jn 1,1-3; Fil 2,6-7; - ApCsel 13,23; 2Sám 7,12-13; Zsolt 89,4-5; 30,37; Róm 1,3; ApCsel 2,30; Fil 2,7; Zsid 2,11;17; Zsid 4,15; 7,26-27; 1Jn 3,5.)

36. Mi hasznod van Krisztus szent fogantatásából és születéséből?

Az, hogy Ő közbenjárónk

– és büntelenségével és tökéletes szentségével az én bűnömet, amelyben fogantattam, Isten előtt elfedezi.

(Zsid 2,16; Zsolt 32,1; Róm 8,3.; 1Kor 1,30; 2Kor 5,21; Gal 4,4-5.)